

WSOY

Roope Lipasti

THORIN PÖLY

Roope Lipasti

THORIN PÖLY

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© ROOPE LIPASTI JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41459-0

PAINETTU EU:SSA

1.

Egil kiinnitti köyden toisen pään veneen perään, sitoi toisen pään rintansa ympärille ja hyppäsi. Sven ei ehtinyt kieltää, katsoi vain kummissaan mitä poika oikein puuhasi, kun sillä lailla sukelsi syvään veteen. Ties vaikka ikiturso kuulisi ja söisi aamiaiseksi. Ei voinut olla varma, millaisia otuksia vedessä asui. Järkevä ihminen ei heittäytynyt veden varaan, ellei ollut aivan pakko.

Miehet jatkoivat soutamista Egilin tempusta välittämättä. He olivat tottuneet poikaan, hän sai tehdä mitä halusi, kunhan hoiti hommansa. Ja jos hän nyt tahtoi ehdoin tahdoin antautua vaaraan, niin omapa oli asiansa.

Tuuli oli myötäinen ja helpotti airojen työtä. Aurinko porotti kuumasti ja vesi oli lämmintä niin kuin kesällä kuuluu ollakin. Egil tiesi, ettei ollut ollenkaan vaarassa. Hän oli hyvä uimari ja antoi veden viilentää itseään. Piti köydestä kiinni ja hinautui veneen tahtia eteenpäin. Tällainen uiminen se vasta

hauskaa oli! Eväänsä ei tarvinnut liikuttaa ja kuitenkin pääsi kelpo vauhtia eteenpäin. Soutaminen olikin jo alkanut väsyttää, tai enemmän ehkä kyllästyttää. Egil oli vanterra ja vahva poika, mutta ei viihtynyt kovin kauan tylsässä työssä. Kyllähän sitä hetken souti, mutta pian jo kaipasi uimaan tai seikkailemaan kallioille tai leikkimään ystävien kanssa. Kohta hän saisi tehdä kaikkea sitä. Linnavuori ei ollut enää kaukana.

Vesi solisi Egilin ohi kuin purossa. Hän mietti millaista olisi, jos vauhtia saisi vielä enemmän. Niin paljon, että vauhti itsessään synnyttäisi pienen myrskyn. Silloin voisi ehkä kammata itsensä seisaalleen ja liukua vettä pitkin veneen perässä. Se vasta olisi mukavaa! Menisi liukkaasti niin kuin talvisin mennään suksilla mäkeä alas.

Valitettavasti vain Svenin miehet eivät olleet tarpeeksi nopeita soutajia.

– Pistäkääs vähän vauhtia, Egil hihkaisi.

Hän käänsi itsensä selälleen ja katseli pilvetöntä taivasta. Hänen sivuillaan näkyi siellä täällä saaria. Puut kurkottelivat ylös ja ilma oli raikas ja suolainen.

Vuosi sitten hän oli lähtenyt kauppiaiden matkaan ja kulunut aika oli ollut jännittävä ja ihmeellinen. Mutta nyt he palaisivat jälleen Linnavuorelle ja hän tapaisi ystävänsä Maanaviljan ja Pekon. Mitähän heille kuului? Olikohan Vilja ryhtynyt noidan-

oppiin? Ties vaikka tämä osaisi loitsia jo yhtä ja toista. Ja Pekko – oliko hän sopeutunut uuteen kylään? Varmasti oli, Pekko oli senkaltainen.

Egil tarttui köyteen ja alkoi kiskoa itseään lähemmäs venettä. Se ei ollut tempu eikä mikään. Hänen käsissään riitti voimaa. Saatuaan laidasta kiinni Egil heilautti itsensä ketterästi veneeseen ja tömähti märkänä Svenin jalkoihin.

– Varo siinä! Sven ärähti.

– Vesi virkistää, Egil vastasi ja otti airon.

Vene kulki liukkaasti ja joku alkoi laulaa. Peninkulmien päähän kiiri kaikille merenkulkijoille tuttu sävel:

*Meren tyrskyihin, elon myrskyihin
tahtoo venheeni purjehtia
Jos riittää lainetta ja niittää mainetta
ei ehdi sydän murehtia*

*Sitä yhtä vain, sitä yhtä vain
joka oottaa mua kotonain*

Egil veisasi viimeisiä säkeitä niin lujaa että taivaan linnutkin kuulivat, mutta sitten yhtäkkiä hän hiljensi kuin olisi nielaissut kielensä. Hän tuijotti laivan kulkusuuntaan ja hänen silmiinsä syttyivät innostuksen liekit. Suunsakin hän unohti auki niin että

käki olisi voinut munia sinne. Kaukana, mutta yhtä kaikki selkeänä, nousi merestä Linnavuori. Se kohosi korkeammalle kuin mikään muu, melkein taivaaseen saakka se ylsi, jyrkkänä ja ylväänä. Samanlaisia kallioita oli harvassa. Egil hihkaisi ääneen, puristi airoa päättäväisesti ja veti tavallistakin voimakkaamman vedon.

– Pojalla on kiire perille, nauroi Sven.

Mitä lujempaa he soutivat, sitä suuremmaksi kohosi Linnavuoren kallio, mutta siltikään he eivät edenneet Egilin mielestä kyllin nopeasti. Merellä asiat näyttivät olevan lähellä, eivätkä sitten kuitenkaan olleet. Vähä vähältä he silti lähestyivät tuttua rantaa. Egilillä oli hyvä näkö ja pian hän erotti liikettä laiturissa. Heidän tulonsa oli huomattu ja siihen varauduttiin. Mahtoivatko Vilja ja Pekko jo olla siellä? Sitä hän ei saattanut nähdä.

Sven antoi airoille tahtia. Oli tärkeää saapua sataan ryhdikkäästi. Ei tässä mitään kiertolaisia oltu. Tai oltiin, mutta tärkeitä sellaisia. Kauppiaita. Maailmanmiehiä.

Kun he olivat enää parinkymmenen laivamitan päässä, Egil huomasi, että laiturilla vilkutti kaksi muita vähän pienempää hahmoa. Vilja ja Pekko, hänen ystävänsä.

Vilja oli kylän sepän tytär ja asunut Linnavuorella ikänsä. Pekko sen sijaan oli tullut edellisenä kesänä

samojen kauppiaiden matkassa, joiden mukana Egil nyt kulki. Pekko oli jäänyt Linnavuorelle ja Egil lähtenyt maailmalle. Juttu oli mennyt niin, että Pekko ja Vilja olivat ensin pelastaneet Egilin hengen ja myöhemmin Egil oli pelastanut koko kylän. Se olikin ollut melkoinen seikkailu ja sen muistona Linnavuorta suojaavassa paaluvarustuksessa oli edelleen mustunut kohta, siinä mihin Viikinki-Olavi oli ripotellut Thorin pölyä. Se oli pamauttanut noin vain paksuihin tukkeihin miehen mentävän aukon! Aukko oli tietenkin korjattu, mutta mustaa oli paaluissa edelleen. Sellaista pamausta ei ihmisen tekemänä ollut nähty ikinä ennen. Eikä toivottavasti nähtäisi vastakaan. Se oli yhtä hirvittävän kuuloista kuin silloin, kun Ukko oikein suuttui ja heitteli salamoita taivaan täydeltä. Thorin pöly oli ainetta, jollaista ei olisi tarvinnut olla olemassakaan. Onneksi kukaan ei oikein tiennyt miten sitä valmistettiin. Mutta niin vain Viikinki-Olavilla sitä oli ollut, mistä lie hankkinut.

Veneestä heitettiin köydet laiturilla odottaville kylän miehille, laiva kiinnitettiin ja sitten oli syleilyjen vuoro. Kauppiaiden tulo oli suuri ja odotettu asia.

Pekko ja Vilja katselivat hymyillen kuinka Egil oli asettunut veneen keulaan jo hyvissä ajoin ennen laituria. Sillä sekunnilla kun laiva pysähtyi, poika hypäsi maihin. Hetken he vain katselivat toisiaan. Egil

oli kasvanut vuoden aikana. Hänestä oli tullut entistä vahvempi ja pituuttakin oli tullut lisää, mutta ei hänestä taitaisi koskaan niin pitkää tulla kuin Pekosta. Vaan kaipa kaksi muutakin lasta olivat varttuneet. Vilja ei enää ollut porukan pisin, vaikka oli vieläkin Egiliä muutaman mitan edellä. Viljaa otti sydämestä nähdä ystävä pitkästä aikaa. Häntä nauratti ja itketti samaan aikaan. Oli niin paljon asiaa ja sitten kuitenkin riitti, että sai katsella toista.

– Terve, sanoi Vilja lopulta.

– Terve, vastasi Egil.

– Terve, sanoi Pekkokin.

– Niin olen, vastasi Egil.

Heitä alkoi naurattaa ja Vilja kaappasi sekä Pekon että Egilin suureen halaukseen ja siinä halatessa sulsi erossa oltu vuosi ja hävisi kokonainen meri, joka oli ollut heidän välillään. Yhtäkkiä oli kuin he olisivat nähneet eilen. Ystävyys on sellaista.

2.

Illaksi oli luvassa juhlat, mutta ensin oli suoriuduttava päivän töistä. Egil joutui auttamaan laivan purkamisessa ja leirin pystyttämisessä. Pekolla oli omia puuhiaan, vettä ja polttopuita piti kantaa. Hän autteli kaikenlaisissa kylän toimissa, huolehti karjasta, pääsi joskus miesten mukana metsällekin.

Viljan taas piti kerätä hämähäkinseittejä. Kyllä, kuulit oikein, hämähäkinseittejä. Hyvälempi oli käsenyt. Vähän Viljaa säälisti, kun hämähäkki oli ensin tehnyt niin kovan työn ja sitten joku tuli ja vei koko seitin.

Mutta ei voinut mitään, seittiä tarvittiin haavojen lääkitsemiseen. Ja haavoja tuli näin kesällä helposti, eivätkä ne tahtoneet millään parantua hautuvassa kuumuudessa. Hyvälempi oli kylän parantaja ja tiesi kaiken lääkkeistä. Vilja oli ollut koko vuoden hänen opissaan, hänestäkin tulisi aikanaan parantaja. Noidaksikin Hyvälempä sanottiin, mutta Vilja tiesi jo paremmin, noitakeinoja tärkeämpää oli tuntea kasvit

ja muu, mitä metsä ja luonto tarjosivat. Vaikka toki henkienkin kanssa piti tulla toimeen, eihän kukaan ihan pelkillä yrteillä parantunut.

Vilja keräsi seitin pyörittämällä puista keppiä sen ympärillä niin kuin hämmentäisi puuroa tai keräisi purkista hunajaa. Sitten hän rullasi seitin kepeistä mytynä pieneen tuohiseen rasiaan, joka hänellä oli mukana.

– Harmi, ettei Linnavuorella ole suurempia hämähäkkejä. Kävisi nopeammin tuo työ, sanoi Pekko, joka oli nähnyt Viljan puuhat ja halusi päästä hetkeksi vedenkannosta.

Viljan mielestä sopi olla iloinen, ettei sellaisia hämähäkkejä ollut.

– Mietipä millaisia olisivat vaikka lehmien kokoiset hämähäkit!

Pekkkoa puistatti ajatuskin:

– Oikeastaan minä en taida pitää eläimistä, joilla on yli neljä jalkaa.

– Eiköhän tämä riitä, Vilja sanoi ja laittoi viimeisen seitinriekaleen rasiaansa. Hän kävi syömässä äidin valmistaman puuron ja kiiruhti Hyvälemmen mökille. Se sijaitti syrjemmällä metsässä, niityn laidalla. Hyvälempi ei suuremmin perustanut ihmisistä, mikä oli sikäli outoa, että hän ei paljon muuta tehnytään kuin auttoi heitä.

Kun Vilja saapui niityn laitaan, hän huomasi heti, ettei kaikki ollut kunnossa. Oli uhkaavan hiljaista,

ihan niin kuin linnutkin olisivat pidättäneet hengitystä. Hän valpastui ja katseli ympärilleen – eihän sitä tiennyt jos vaikka karhu olisi eksynyt Hyvälemmen mökille, ja silloin piti olla valmiina pinkaisemaan karkuun! Mutta mitään sellaista ei näkynyt. Niitty oli aivan kuin aina, tuuli kävi heikosti ja toi huumaavia tuoksuja kedolta. Vilja lähti mökkiä kohti ja silloin hän huomasi: mökin edustalla makasi ihminen, eikä se ollut kukaan muu kuin Hyvälempi. Tyttö pinkaisi juoksuun ja huusi mennessään Hyvälemmen nimeä. Mutta mytty maassa ei liikahtanutkaan. Vilja käänsi Hyvälemmen selälleen. Tämän silmät olivat kiinni. Ei kai hän vain ollut kuollut? Vilja kokeili Hyvälemmen kaulaa tarkistaakseen sykkikö sydän. Ei tuntunut mitään. Kauhu ja itku alkoivat kuristaa Viljaa niin, että hänkään ei meinannut saada henkeä. Hän koetti uudestaan, painoi lujempaa ja silloin hän tunsu: sydän sykki, hitaasti, mutta sykki kumminkin! Vilja laittoi korvansa aivan kiinni Hyvälemmen sieraimiin ja saattoi tuntea pienen tuulahduksen, kun henki kulki.

Tyttö mietti mitä pitäisi tehdä. Mitä silloin tehdään, kun pitää parantaa parantaja? Kun ei voikaan hakea Hyvälemepeä paikalle ja huokaista helpotuksesta ja luovuttaa vastuuta hänelle. Ei häntä maahankaan voinut jättää makaamaan, Vilja päätti. Hän juoksi sisään ja laittoi lattialle pehmikkeeksi karhuntaljan. Sitten hän palasi ulos ja laittoi kädet Hyvälemmen

kainaloiden alta ristiin ja nosti. Onneksi Hyvälempi oli pieni nainen. Vilja jaksoi juuri ja juuri raahata hänet sisään. Tyttö asetteli parantajan taljalle ja mietti, mitä seuraavaksi pitäisi tehdä.

Mitä Hyvälempi tekisi?

Vilja koetti Hyvälemmen otsaa ja huomasi sen olevan kuuma. Kuumuus pitäisi saada pois. Hyvälemmellä oli siihen sopivaa yrttiä, mutta miten saada toinen syömään tai juomaan mitään, jos hän oli tajuton.

Viljan mieleen nousi kerta, jolloin oli ollut samantapainen tilanne kylässä, kun yksi kylän miehistä oli pyörtynyt. Hyvälempi oli sattunut olemaan paikalla ja hakenut sen kummemmin hätäilemättä kiulullisen vettä ja kaatanut miehen päälle. Se oli toiminut.

Viljaa arvelutti. Ajatus tuntui jotenkin epäkunnioittavalta, mutta ei hän muutakaan keksinyt. Hän haki sadevesitynnyristä kiululla vettä, pyysi mielesään anteeksi ja kaatoi. Kun vesiputous kohtasi Hyvälemmen nenän ja suun ja otsan, se pärskähti joka puolelle niin kuin koski olisi osunut kiviin. Talja kastui ja lattia tummui vedestä. Sitten Hyvälempi avasi silmänsä. Kesti hetken ennen kuin niihin syttyi sisäinen valo ja Hyvälempi käsitti kuka oli ja missä, ja mitä oli tapahtunut.

– Tyttö! Minä loihdin sinut tästä hyvästä sisilikoksi! hän lopulta sanoi, pudisti vettä kasvoiltaan ja nousi vaivalloisesti istualleen.

Vilja huokaisi helpotuksesta. Hyvälempi oli kun-
nossa. Sisiliskopuheet hän jätti omaan arvoonsa.
Hyvälempi nyt oli sellainen. Se oli hänen käsityksen-
sä hauskanpidosta.

– Mitä tapahtui? Mikä sinulla on? hän kysyi.

– Kävin henkien maassa. Luulen, että söin jotain
sopimatonta, Hyvälempi vastasi, nousi horjahdellen
ylös ja istuutui pöydän ääreen. Hän vaikutti edelleen
hieman poissaolevalta. Pöydällä oli lautanen, jossa oli
ateriantähteet. Sienimuhennosta, Vilja huomasi ja
nyrpesti nenäänsä. Hän ei pitänyt sienistä. Ne nars-
kuivat inhottavasti suussa ja maistuivat oudolta.

Hyvälempi käänsi katseensa Viljaan ja näytti va-
kavalta.

– Minä näin kamalia asioita.

– Millaisia kamalia? Vilja kysyi.

– Näin myrskyn nousevan ja aaltojen pohjasta ko-
hoavan kuninkaan, joka poltti kaiken ympärillään
niin että koko maailma oli yhtä tulta ja tulikiveä ja
hätää ja huutoa. Ja sinutkin minä näin.

– Minut? Vilja kysyi ja hänen äänensä oli epävarma.

– Sinut, Hyvälempi vastasi mutta ei jatkanut.

– Mitä minä tein? Miten minun kävi? Vilja kysyi
ja nyt häntä jo pelotti. Hyvälempi katsoi tyttöä pit-
kään ja hypisteli lusikkaa kädessään.

– Mistä minä tiedän, koska joku heitti päälleni
vettä ja heräsin! Hyvälempi sanoi, mutta ei kuulos-

tanut kauhean vihaiselta. Hyvään Vilja oli tarkoittanut.

Hyvälempi sanoi, ettei voinut edelleenkään hyvin. Hänellä oli kuumetta. Hän pyysi Viljaa keittämään kuumelääkkeen ja antoi yrttejä, jotka siinä tehtävässä toimisivat. Hän itse meni hetkeksi pitkäkseen.

– Olo on huterana kuin lasten tekemä puumaja, Hyvälempi sanoi.

Vilja teki työtä käskettyä. Hän sekoitti yrtit veteen ja kiehautti seoksen. Kun se oli hetken hautunut, hän kaatoi lääkkeen savimukiin ja ojensi sen Hyvälemmelle. Hän olisi tahtonut kuulla lisää siitä, mitä Hyvälempi oli nähnyt, mutta Hyvälempi käski Viljan lähteä kotiin. Tänään hän ei jaksaisi tehdä mitään.

– Kyllä noidankin täytyy saada sairastaa, Hyvälempi huomautti.

Vilja nyökkäsi ja palasi Linnavuorelle. Matkalla hän näki sieniiä ja päätti, ettei jatkossakaan söisi sellaisia. Ei ainakaan muita kuin niitä keltaisia, joita kasvoi syksymmällä.

Saavuttuaan metsänreunaan hän näki pellon ja joen sen takana. Meri ei siihen kohtaan näkynyt, mutta Vilja kuuli ääniä ja naurua ja maailman tuulten suhinaa. Kaikesta tiesi, että kauppiat olivat saapuneet.

3.

Kun päivä saatiin valmiiksi ja se alkoi häipyillä meren taakse, oli juhlan vuoro. Kauppiaiden tulo oli suuri tapahtuma linnavuorelaisille ja silloin kokoonnuttiin nuotion ääreen syömään ja juomaan ja tarinoimaan ja tanssimaan. Lapset sen sijaan vetäytyivät syrjemmälle saadakseen olla rauhassa ja voidakseen vaihtaa kuulumisia. Sellaiseen ei aikuisia kaivattu. He tekivät pienen oman nuotion Viljan majan edustalle ja hakivat itselleen juomaa ja ruokaa aikuisten juhlasta. Vilja nukkui näin kesäkuumalla majassa, jonka oli rakentanut Linnavuoren laelle suuren kiven juureen niin kuin leppäkerttu, josta äiti hänelle pienenä lauloi. Sieltä näki kuinka aurinko illalla kävi uimassa ja värjäsi veden hetkeksi oranssillaan.

Nyt he kaikki kolme istuivat majan edustalla, eikä se ollut ollenkaan hullumpaa. Katsella omaan tuleen tai ulapalle, joka jo alkoi pikkuhiljaa hämärtyä. Saarista näki enää tumman profilin niin kuin ne olisivat pelkkiä varjoja vain.

Vilja ja Pekko janosivat kuulla Egilin kokemuk-
sista. Hän oli sentään purjehtinut meriä ja nähnyt
enemmän vuodessa kuin Vilja koko ikänään.

– Kerro kerro kerro, Vilja yllytti.

Egiliä hymyilytti olla sillä lailla huomion keskipis-
teenä. Hän ruokki tulta pienillä risunkappaleilla ja
sanoi:

– Eipä mitään ihmeellistä, maailmaa kierrettiin.

– Niin, mitäpä ihmeellistä siinä, Vilja sanoi.

– Eipä ole, ei, sanoi Pekko ja heitti hänkin risun
tuleen.

Egil vilkaisi ystäviään kuin varmistuakseen, laski-
vatko he leikkiä.

– Lohikäärmeenkin näin, hän sanoi.

– Täällä on niitä myös paljon, Vilja vastasi. – Vih-
reitä.

Sitten oltiin hetki hiljaa. Heitä nauratti. Vai vielä
lohikäärmeitä! Egil kertoi heidän kierrelleen rannikkoa
pitkin ja poikenneen saarissa joissa oli asutusta, kun-
nes tuli talvi ja meri meni jäähän. Silloin he suuntasivat
Hiittisiin, joka oli suurin kauppapaikka näillä main. Se
oli suurempi kuin kymmenen Linnavuorta ja siellä oli
ihmisiä niin paljon, ettei kaikkia tainnut edes laskea.
Rikaskin se oli, ruokaa riitti aina kesän korville saakka
eikä puute ja vilu tunkenut sinne laihaa koipeaan ikinä.

He viettivät talven saarella, ja kun kevät saapui ja
jää sulivat, he lähtivät taas kauppamatkalle.

– Ja tässä minä sitten olen, Egil päätti kertomuksensa.

Vilja oli kateellinen Egilille. Heidän talvensa oli ollut kauhea. Niin kylmä, että kylästä oli kuollut kaksi ihmistä. Eläimistä vain osa selvisi ja ruoka loppui jo kauan ennen kuin keväästä oli tietoaakaan. Sitten syötiin mitä avannosta tai metsästä saatiin saaliiksi, eikä se ollut paljon. Kun jäät vihdoinkin lähtivät, ihmiset olivat olleet niin laihoja, että heidän poskistaan olisi voinut tehdä ansakuopat.

Vaan kesällä ei sellaisista murehdittu! Nyt Vilja halusi kuulla lisää Hiittisistä. Pekko oli aikoinaan käynyt siellä, mutta Vilja ei ollut ikinä päässyt Linnavuorelta edes niin kauas merelle, että vuorta ei olisi näkynyt. Häntä himotti kuulla millaista elämä oli muualla.

Egil kuvaili päällikön taloa, joka oli niin suuri, että sinne mahtui 30 miestä tuosta vain.

– Entä naista? Vilja kysyi.

– Päällikkö vain oli jo kovin vanha, eikä enää jaksanut oikein kuin nukkua. Kun me lähdimme pois, pelättiin että hän saattaisi kuolla hetkenä minä hyvänsä, Egil kertoi.

Kylässä oli yli neljäkymmentä taloa ja lisäksi vajoja ja liitereitä ja eläinsuojia ja vaikka mitä. Se oli paikka, joka ei nukkunut koskaan. Aina oli joku puuha kesken ja laiva saapumassa laituriin tai toinen lähte-

mässä. Oli vaikea edes kuvitella sellaista hyörinää ja hälinää.

Viljan silmät loistivat, kun hän kuuli tästä kaikesta.

– Oliko siellä oma parantaja? hän kysyi.

– Ajattelitkos ryhtyä Hiittisiin noidaksi? Egil nauroi.

– Saattaisin ajatellakin, Vilja vastasi, vaikka tiesi, että häntä tarvittiin omassa kylässä sitten kun hän oli oppinsa saanut.

– Kyllä siellä oli parantaja, Egil sanoi. – Hyvin mahtava parantaja. Kerrottiin, että hän osaa lukea linnun luista tulevan sään ja ihmisten kohtalon.

– Pöh. Sen nyt osaan minäkin, sanoi Vilja.

Pojat katsoivat toisiaan ja virnistivät.

– Millaista säätä on odotettavissa seuraaviksi päiviksi? Pekko kysyi. – Olisi mukava lähteä kolmestaan merelle.

Vilja katseli tummaa taivasta ja mietti. Hän otti risun ja katkoi sen pikkurillin kokoisiksi tikuiksi, sulki tikut kouriensa sisään, sekoitti niitä ja heitti ilmaan. Tikut lensivät hujan hajan hänen jalkoihinsa. Vilja antoi kätensä kulkea ilmassa niiden yllä, sulki silmänsä ja hyräili jotain kummallista. Pekko ja Egil vakavoituivat ja seurasivat tätä kaikkea ihmeissään ja kunnioituksella. Vilja oli tosiaan tainnut oppia jotain vuoden aikana!

Lopulta Vilja pysäytti kätensä, laski sen yhdelle tikulle, nosti sen ylös ja heitti liekkeihin. Se leimahti

hetkeksi ja hiipui pois. Vilja nyökkäsi itsekseen kuin olisi saanut vastauksen.

– Luvassa on hyvää säätä, tyttö sanoi.

4.

Seuraavana päivänä satoi. Lorina vain kuului, kun vesivirrat ryöppysivät katoilta alas ja hävisivät lopulta maan syvyyksiin.

Kolmikko nukkui Viljan majassa, mutta se ei pitänyt kovin hyvin vettä, joten he nousivat varhain ja siirtyivät tupaan. Viljan äiti oli jo keittämässä puuroa. Tuvassa oli yön jäljiltä viileää, eikä kaikki hämärä ollut ymmärtänyt lähteä vielä pois.

Viljan äiti oli aina kaikille mukava, Pekko piti hänestä ja ajatteli tätä vähän niin kuin omanaan, sillä Pekolla ei enää ollut muuta perhettä. Seppo, Viljan isä, oli lähtenyt pajaansa työhön. Hän sanoi, että raudan takominen oli niin kuumaa puuhaa, että se oli syytä tehdä aamuyöllä, kun oli kastetta maassa ja viileyttä ilmassa.

– Ja silloin raudan henki on avuliaalla päällä, tulee kestävää, hän vielä lisäsi.

Niin se oli, Viljakin tiesi, henkiä tarvittiin auttamaan vähän joka asiassa tai muuten kaikki meni pie-

*Entä jos heitä ei löydettäisikään.
Maailma oli suuri ja meri valtava.*

Seikkailunhaluinen Vilja lähtee ystäviensä Pekon ja Egilin kanssa merille, mutta he haaksirikkoutuvat myrskyssä. Lasten rakentama lautta ei tuo pelastusta vaan kuljettaa heidät sodanhimoisen kuninkaan orjiksi Hiittisiin. Egilin tehtävä on valmistaa siellä räjähtävää Thorin pölyä, jolla kuningas aikoo valloittaa maailman. Kun Viljaa uhkaa vielä orjuuttakin pahempi kohtalo, Egil osoittaa, ettei hän turhaan ole viikinkipäällikön poika!

Neuvokkuus, rohkeus ja ystävyys pelastavat lapset jännittävästi etenevässä seikkailuromaanissa, joka sijoittuu viikinkiaikaan. *Thorin pöly* on itsenäinen jatko-osa romaanille *Viikinkisolmu* (2015), joka on käännetty myös italiaksi.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 414590

N84.2

ISBN 978-951-0-41459-0

Kannen kuvat: iStockphoto

Sarja-asu: Laura Lyytinen / Kansi: Riikka Turkulainen